

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitur Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. II. Sacrificium vltimæ cœnæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

S. Tho. sup.
in Arg. Sed
contra.

1i. Ioan. 2. 2

m Heb. 9.
25.

n xerf. 12.

o Heb. 10. 11.

Dominum nostrum obtulisse Sacrificium pro seipso, & non pro nobis tantum: nō enim (inquit) opus habet Sacrificio, qui caret peccato: cumque Christus Dominus nullum habuerit: idē non opus habuit pro se offerre Sacrificium, quod appellabatur Propitiatorium pro peccatis. Sed illud obtulit pro nobis: nam vt S. Ioannes dixit: *Christus est propitiatio pro peccatis nostris, & totius mundi*: quatenus in hoc sacrificio dedit pretium sanguinis sui, qui est infiniti valoris: vt propter eum possent omnes peccatores integram suorum peccatorum remissionem obtinere: ita vt non indigerent alio sacrificio, per quod nouum aliquod pretium sibi quærerent ad reddendum pro illis. Et in hoc sensu dixit Apostolus ad Hebræos: *Christum Dominum nostrum non opus habuisse vt m saepe offerret semetipsum in sacrificium: alioquin oportuisset eum frequenter pati ab origine mundi, ad remittenda peccata, quæ sensim in mundo admittebantur; sicut Pontifex intrabat in Sancta per singulos annos in sanguine alieno, hoc est animalium: eod quod non sufficeret vnus eius ingressus ad remissionem omnium peccatorum, Nolter autem summus Pontifex Iesus semel in consummatione seculorum, ad restitutionem peccati, per hostiam suam apparuit; & n per proprium sanguinem introiit semel in sancta, æterna redemptione inuenta: ita vt eam repetere non sit necesse. Et o omni: quidem Sacerdos quotidie ministrat, & easdem saepe offert hostias, qua nunquam possunt auferre peccata; Christus autem vnā pro peccato offerens hostiam, vna oblatione consummauit in sempiternum à se sanctificatus. Quamobrem æquissimum est, vt omnes eum laudemus, & continuè eum feruiamus: qui tam multa facere, & nostræ reparationis causa, pati voluit.*

§. II. Sacrificium vltima Cæna.

MVLTD adhuc magis progressa est superna Dei nostri providentia, & infinita erga nos charitas. Quamuis enim crucis sacrificium fuisset ad prædictos omnes fines abundè sufficiens: pretiumque & valorem omnino sufficiens contineret pro infinitis peccatis, & infinitorum mundorum: vidit tamen valde expedire, vt sacrificium aliquod esset, quod perpetuè in Ecclesia, quam recens erigebat, perduraret, memoriamque renouaret Sacrificij passionis suæ; & cuius homini in particulari fructum & pretium applicaret, quod ibi fuit comparatum. Et quamuis ad id suffecisset aliquod Sacrificium alicuius agni, aut tortæ meri panis, vt olim fiebat: ita, vt quemadmodum agnus, quem Hebræi sacrificabant, significabat mortem futuram Messæ, quem ad suam reparationem expectabant: ita agnus, quem Christiani sacrificarent, significet mortem iam transactam ipsius Messæ, quam ille pro vniuerso obtulit mundo. Immensa tamen eius charitas noluit alium agnum, sed seipsum offerri: adinueniens aliud

Sacrifi-

Sacrificium, (si tamen aliud, & non idem diuerso modo est entendum) quo eadem omnia cum infinita quadam excellentia ac dignitate praestaret. Quare in nocte vltimæ cœnæ sollemnissimum & sacratissimum instituit Sacrificium, cuius materia esset panis, & vinum, non remanente ipso puro pane, & vino; sed consumpta & omnino transmutata panis & vini substantia, & conuersa in propriam suam carnem, & sanguinem cum eius Diuinitate coniunctam, remanentibus tantum accidentibus, quæ substantias illas tegebant. Vt idem ipse Sancto hoc velo tectus, & sacrificio hoc incruento (quia nulla in eo fit recens sanguinis effusio) referret, & in memoriam reuocaret verè cruentum suæ Passionis Sacrificium, pretium quæ & fructum eius applicaret ipsi offerenti: vt particeps esset ipsius oblationis, comedens Diuinum illum panem, & Sacrum bibens calicem. Voluit enim vt simul esset Sacrificium & cibus: non illud in partes diuidendo, quod fiebat in Sacrificiis antiquis; sed totum singulis dando: singuli enim totum Christum comedunt sub specie panis, & totum bibunt sanguinem sub specie vini: vt fiant cum ipso vnum & idem.

Ex quo apparet: in vno eodemque Christo Domino (vt S. Augustinus perpendit) concurrere quatuor illa quæ in alijs Sacrificijs inueniuntur. Nam ipsemet, quæ vnus est Deus cum Patre & Spiritu Sancto, offertur ipsum Sacrificium; & quæ Deus est & homo, est summus Sacerdos, qui illud offert. Idem Deus & homo, panis & vini accidentibus velatus, est oblatio, quæ offertur. Pro quibus autem offertur, sunt Fideles, quæ sunt vnum cum ipso Christo: vt ita eos faciat secum esse vnum, sicut ex cibo & comedente illum fit vna res. Ac propterea nunquam hoc Sacrificium est sicut holocausta antiqua, in quibus Sacerdos offerens partem non accipiebat: sed potius Sacerdos, qui hoc sacrificium offert, sumere debet ipsum Sacrificium: vt cum Christo vniatur. Et ipsemet Christus, cum in nocte vltimæ cœnæ illud obtulit, etiam sumpsit quod offerebat: non quidem ex necessitate, sed vt exemplum daret eius, quod faciendum erat, ad exprimentam in seipso vnionem, quam in cæteris erat effecturus. Et quamuis tunc non obtulerit per seipsum hoc Sacrificium, propter effectus quos efficit in nobis; obtulit illud tamen simul in testimonium sui erga Patrem suum amoris; & in actionem gratiarum, ob accepta ab ipso beneficia, & victoriæ, quam ipsemet in sua Passione, & fideles in virtute ipsius consecuturi erant contra Dæmones. Eum in modum quo a *Melchisedech* Sacrificium panis & vini protulit in gratiarum actionem, ob victoriam quam Abraham de suis hostibus reportauit.

Ex quo deducitur: actionem, quam dicimus Sacrificium, in qua integra & perfecta Diuini huius Sacrificij ratio consistit, res duas completi. Prima est consecratio, per quam substantia panis & vini desinit esse,

²
Lib. 4. de
Trinit. c. 14.

S. Thomas.
3. p. q. 81. a. 1.

a Genes. 14.
18.

3

& conuertitur in carnem & sanguinem Christi, ad honorandum Deum
 oblatione adeò pretiosa, in signum quod ipse sit supremus rerum crea-
 um creatarum Dominus. In cuius honorem, vt olim mactabantur & pe-
 ribant animalia: ita nunc perit substantia panis & vini: in cuius locum suc-
 cedit caro & sanguis Christi; ad significandam mortem, quam ipse per-
 lit: vt per eam Deum honoraret. Et quoniam hæc mors non repræsen-
 tur exactè & plene, nisi panis seorsim, & postea vinum consecratur: vt in
 significetur, carnem & sanguinem fuisse in illa morte separata: idèd vtrius-
 que consecratio ad hoc Sacrificium pertinet; quod tandem perficitur a-
 tera illa re, quam offerens præstat: manducatione scilicet & consumptio-
 ne oblationis: vt sic integrum sit holocaustum, quod totum consumitur
 & exactè & perfectè repræsentet mortem & sepulturam Domini; & v-
 nionè, quam fideles eius cum ipso habent; & vt ad instar hostiæ pacificæ
 4 particeps eius fiat oblationis, qui illam offert. Ex his causam etiam licet
 deducere, cur Christus D. N. Diuinum hoc Sacrificium in forma potus
 panis & vini instituerit, quam alterius cibi; quia scilicet hæc duæ res aptius
 valde sunt ad institutum, quod Dominus intendebat: vt scilicet cruentum
 Passionis eius Sacrificium, & fructus referrent. Nulla enim res plus per-
 fert, antequam ad nostrum nutrimentum perueniat, quam frumentum.
 metitur enim, trituratur, purgatur, molitur, cribratur, pinsitur, aqua co-
 quitur ad ignem, scinditur cultro vel manibus frangitur; ac denique de-
 tribus conteritur, donec in nostram conuertatur substantiam. Quod si pa-
 nis, res esset nostræ gratitudinis capax; magnam certè illi deberemus pro-
 pter tot cruciatus, quos, vt nobis vsui esse possit, tolerat: sed gratitudi-
 nem hanc exhibeamus Creatori, qui omnium horum est causa. Hanc
 igitur in modum Christus ipse Dominus noster, vt eò vsque perueniret
 vt nostrum esset alimentum, fuit falce mortis abscissus, crucis ligno &
 clavis trituratus, innumeris persecutionibus in diuersis tribunalibus cri-
 bratus, flagellis tanquã mola quadam contritus, ac denique in farno im-
 mensorum laborum excoctus: quorum omnium vt memores simus, vo-
 luit panis accidentibus textus ad nos alendos venire, & vt gratias illi aga-
 mus, ob adeò multa, quæ pro nobis fuit perpessus. Et eandem ob causam
 sanguinem suum textit accidentibus vini: quod, vt in nostrum potum ce-
 dat, calcatur in torculari, & grauis trabis pondere exprimitur, delectant
 botrum siue racemum, in quo antea continebatur, aridum. Ita etiam
 Christus Dominus noster, vt sanguinem suum in potum nobis offerret,
 calcatus fuit à suis inimicis, & expressus in torculari crucis, trabe illa adeò
 graui: ita vt Sanctissima eius caro adeò fuerit compressa, & expressa: vt ni-
 hil sanguinis in ea remaneret. Deinde cum panis & vinum proueniant ex
 vnione multorum granorum frumenti & botri, separatorum à viliori &

crassiori substantia, cui erant admixta: valde aptè vnionem referunt fidelium Ecclesiæ Sanctæ: qui vna fide & voluntate in vnum conueniunt ad hoc diuinum Sacrificium offerendum: cuius participatione, quam in Sacra cõmunionem accipiunt, purificantur à suis culpis, & imperfectionibus; suntque corpus quoddam mysticum, valdeque perfectum; Spiritui charitatis & amoris Dei, ac proximi coniunctum iuxta illud Apostoli: *b Calix benedictionis, cui benedicimus, communicatio Sanguinis Christi est; & panis, quem frangimus, participatio corporis Domini est; & qui de vno pane participamus, ac de vno calice bibimus, vnum corpus sumus.* Ac propterea S. August. ait: Ecclesiam comparari aræ & torculari, in quibus frumenti grana ab stramine separantur; & vinum à botris siue racemis, & vinaceis: quamuis enim in ea & boni & mali sint simul in eodem loco: quantum ad meritum autem valde alij ab alijs distant; & boni, tales fiunt, cum vitia à se separant, & virtutum ac bonorum operum puritatem retinent; quod impetrat per ipsa Sacramenta, & virtute horum duorum Sacrificiorum, quæ Saluator noster pro nobis obtulit, vt Sancti perfectè simus.

b 1. Cor. 10
16.

Præf. in 3
Psal. 8.

CAPVT III.

*QVA RATIONE SACRIFICIUM MISSÆ IDEM SIT CVM
eo quod Christus Dominus noster pro nobis obtulit; & quanam
eius sint excellentia.*

X hætenus dictis licet intelligere Sacrificij excellentias, quod nunc Sacerdotes in Sancta Ecclesia offerunt, quod communiter vocamus MISSAM; quia mittitur. Nam (vt sanctus Thomas ait) oblatio hæc è cælis mittitur in terram: inde siquidem Christus Dominus noster descendit ad Sanctissimum Sacramentum: Fideles verò per Sacerdotè, & omnes per manus

Angelorum remittunt ex terra in cælum, vbi Deo offertur. Summa autem excellentiarum & amplitudinum eius in eo consistit: quod hoc sit idem Sacrificium cum eo, quod Christus D. N. in nocte vltimæ cænæ coram suis discipulis obtulit, vt ex præclaris & memorandis duabus sententiis, quas eis dixit, facile deducitur. Prima fuit, cum frangens panem, dixit eis: *a accipite & comedite, hoc est corpus meum.* in quibus verbis simul explicuit duo alia opera, in quibus Sacrificij huius substantia consistit: consecrationem scilicet & communionem.

3 p. 9. 83. a.
4. ad 9.
Vide Suarez
tomo. 3. di-
spue 74.
Lect. 3.

a Matt. 26
6.

Simul